

องค์การยิวสากล

โดย เฮนรี ฟอร์ด

แทบไม่น่าเชื่อเลยว่าชาวอเมริกันในสหรัฐอเมริกา ซึ่งเราคิดว่าตกอยู่ใต้อิทธิพลของยิวจนถึงกระดูกดำ จะต้องการชุดเอาข้อเท็จจริงและแผนการอันร้ายกาจของยิวมาตีแผ่ โดยเฉพาะเมื่อเขาผู้นั้นคือมหาเศรษฐีนามกระเดื่องของโลก

...นายเฮนรี ฟอร์ด

หลังจากสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง นายเฮนรี ฟอร์ด นักอุตสาหกรรมชาวอเมริกันผู้มีชื่อเสียงได้ประจักษ์ถึงการสูญเสียอย่างหนักซึ่งเกิดจากนักการเงินชาวยิวในนานาประเทศ เขาจึงได้มอบอำนาจให้แก่กลุ่มนักวิจัยที่มีสติปัญญาที่สุดให้ทำการศึกษารื่องชาวยิวในประเทศต่าง ๆ และให้พิมพ์ผลการค้นคว้าในปี 1919 - 20 (พ.ศ. 2462 - 63) ลงในหนังสือพิมพ์ Dearbond Independent ซึ่งตอนนั้นเป็นสื่อทางการของบริษัทฟอร์ดมอเตอร์ บทความเหล่านี้ในตอนแรกจึงตีพิมพ์ใน Dearbond Independent แล้วต่อมาภายหลังก็ได้รับการจัดพิมพ์เป็นเล่มด้วย

เป็นเรื่องธรรมดาอยู่เองที่จะมีการเปลี่ยนแปลงเสียงร่ำอย่างน่ากลัวดังมาจากบรรดาชาวยิวซึ่งได้ทำการรณรงค์ต่อสู้กับนาย ฟอร์ด ในที่สุดเนื่องจากได้รับความกดดัน นายฟอร์ดจึงได้ยุติการขายหนังสือนี้ พวกยิวและมิตรสหายของพวกเขาได้เข้าไปในร้านขายหนังสือ และทำลายหนังสือนี้ทุกเล่มที่พวกเขาพบ มีการว่าจ้างหิ้วขโมยให้เข้าไปในห้องสมุดต่าง ๆ และขโมยหนังสือนี้ออกมาจึงทำให้เหลือหนังสืออยู่ไม่กี่เล่มจนกลายเป็นเหมือนของสำหรับนักสะสมเท่านั้นไป

การวิจัยของนายฟอร์ดแสดงให้เห็นว่าพวกยิวดำเนินการตามแผนที่ได้วางรายละเอียดไว้ใน "อนุสัญญาของนักปราชญ์ อาวุโสแห่งไซออน" อย่างไร เกี่ยวกับเรื่องอนุสัญญานี้ นายเฮนรี ฟอร์ด ได้กล่าวไว้เมื่อวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 1921 ว่า "ข้าพเจ้าอยากจะพูดอย่างเดียวเกี่ยวกับเรื่องอนุสัญญาเหล่านั้นก็คือมันช่างเหมาะเจาะกับสิ่งที่กำลังดำเนินไปดีเหลือเกิน... เหมาะเจาะกับสถานการณ์ของโลกมาถึงปัจจุบันนี้ ถึงตอนนี้ก็ยังเหมาะอยู่" เมื่อมีผู้บอกเขาว่าชาวยิวกล่าวว่าอนุสัญญาเหล่านั้นเป็นของปลอม นายฟอร์ด ก็ตอบไปโดยไม่ต้องลังเลเลยว่า "มันจะเป็นอะไรก็ไม่เป็นไรหรอก แต่มันเหมาะๆกับสิ่งที่กำลังเป็นไป"

ในหนังสือของเขาซึ่งมีชื่อว่า “ชีวิตและงานของข้าพเจ้า” (จัด พิมพ์ในปี 1922 หรือ พ.ศ. 2465) นายฟอร์ด ได้กล่าวถึงบทความชุด “ยิวสากล” ของเขาไว้ดังต่อไปนี้:

“ท่านผู้อ่านบทความของเราจะได้เห็นในทันทีว่าไม่มีอคติแบบไหนมากกระตุ้นเราให้ทำ นอกจากอาจเป็นอคติที่ชอบหลักการซึ่งได้สร้างอารยธรรมของเราขึ้น

“สังเกตได้ว่าในประเทศนี้ (คือสหรัฐอเมริกา...ผู้แปล) มีกระแสอิทธิพลบางอย่างซึ่งกำลังเป็นสาเหตุของความเสื่อมทรามในวรรณกรรม ความบันเทิงและความประพฤติในสังคมของเรา ธุรกิจกำลังเบนไปจากความถูกต้อง มีคุณค่าของสมัยก่อน เราจะรู้สึกถึงมาตรฐานที่กำลังลดฮวบลงได้ทุกหนแห่ง... เรื่องที่ว่าเราอาจย้อนรอยอิทธิพลเหล่านี้ ไปถึงแหล่งทางเชื้อชาติอันหนึ่ง ได้นั้นเป็นเรื่องที่น่าคิด... งานของเรามีได้สร้างพูดเรื่องยิว ในอเมริกาเป็นคำพูดสุดท้ายดอก แต่จะบรรยายถึงรอยประทับของพวกเขาในประเทศนี้เท่านั้น...เมื่อผู้คนได้รู้ถึงแหล่งกำเนิดและลักษณะของอิทธิพลที่วนเวียนอยู่รอบ ๆ ตัวเขา นั้นก็พอแล้ว ปลอ่ยให้ประชาชนชาวอเมริกัน ได้เข้าใจเสียสักครั้งหนึ่งเถิดว่าไม่มีใช้ความเสื่อมทรามตามธรรมชาติหรือที่สร้างความเสียหายให้แก่เรา แต่เป็นเรื่องที่ได้คิดคำนวณเอาไว้แล้ว แค่นั้นเขาก็จะปลอดภัย... งานชิ้นนี้มีได้ทำขึ้นโดยไม่มีแรงกระตุ้นส่วนตัวหรือก เมื่อถึงขั้นที่ว่าเราเชื่อว่าชาวอเมริกันสามารถฉวยลูกกุญแจไขได้ เราก็ปลอ่ยมันไว้พักหนึ่ง ศัตรูของเรากล่าวว่เราเริ่มทำงานนี้เพื่อแก้แค้น แต่แล้วก็วางมือเพราะความกลัว เวลาจะแสดงให้เราเห็นว่าผู้วิจารณ์เรา (คือพวกยิว) นั้นได้แต่ทำแบบหลบ ๆ ซ่อน ๆ เพราะพวกเขาไม่กล้าเอาชนนะปัญหาสำคัญ”

บทความชุด “ยิวสากล” ของนายเฮนรี ฟอร์ด ได้รับการจัดพิมพ์ขึ้นใหม่โดยนายเจอร์ลด์ ล.ก. สมิต ผู้อำนวยกาขององค์การต่อสู้ของนักชาตินิยมคริสเตียนแห่งเมืองลอสแอนเจลิส มลรัฐแคลิฟอร์เนีย สหรัฐอเมริกา เมื่อปี 1952 (พ.ศ.2495) พวกยิวได้ซื้อหนังสือที่พิมพ์ครั้งนี้ไปทำลายเสียอีกจนแทบไม่มีเหลืออยู่

นายอินามุลลอฮฺ คาน เลขานุการแห่งองค์การมุตาหม์ อัล - อลัม อัล - อิสลามิ (ที่ประชุมมุสลิมโลก) ได้จัดพิมพ์หนังสือชิ้นนี้ขึ้นอีก เมื่อปี 1970 (พ.ศ.2513) เขากล่าวว่เป็นเพราะบัดนี้ องค์การยิวสากล และขบวนการไซออนนิสต์ของมันได้ขยายวงไปอย่างใหญ่โตมหึมา กระทบกระเทือนต่อสันติภาพของโลกในปัจจุบันนี้ เขาจึงมีความยินดีที่จะเสนอหนังสือเปิดโปงอิทธิพลยิวนี้ให้แก่บรรดาผู้รักสันติภาพในโลกได้ศึกษาพิจารณาดูความจริง

วารสารศาสนอิสลาม เล็งเห็นประโยชน์จากการแปลหนังสือเล่มนี้เป็นภาษาไทยจึงตั้งใจไว้ว่าจะได้เริ่มแปลลงติดต่อกันในวารสารนี้ตั้งแต่ฉบับนี้เป็นต้นไป

1 หลังจากนั้นก็เจ็ดสิบปี สิ่งที่ถูกเรียกว่า “อนุสัญญาปloom” เหล่านี้ก็ยังคงเหมาะสมกับสิ่งที่กำลังเป็นอยู่เดี๋ยวนี้อิทธิพลของไซออนนิสต์เจริญเติบโตอยู่ในสหรัฐ อเมริกา ราวกับว่หลักการของนโยบายของทำเนียบขาวต้องเป็นไปเพื่อผลประโยชน์ของอิสราเอลมากกว่าเพื่อผลประโยชน์ของประชาชนชาวอเมริกันเองกระนั้น (หมายเหตุของผู้จัดพิมพ์หนังสือเล่มดังกล่าว)

ประชาชนชาวอเมริกัน
คงจะต้องแปลกใจเป็นล้นพ้น
ถ้าแลเห็นรายชื่อของ “นักธุรกิจอเมริกัน”
ซึ่งมีสิทธิ์พิเศษทางการค้าอยู่ในต่างประเทศ
ส่วนใหญ่เป็นชาวยิวเกือบทั้งนั้น

1. ประวัติศาสตร์ของยิวในสหรัฐอเมริกา

เรื่องราวของยิวในสหรัฐอเมริกาเริ่มขึ้นด้วยคริสโตเฟอร์ โคลัมบัส เมื่อวันที่ 2 สิงหาคม ค.ศ. 1492 (พ.ศ. 2035) ชาวยิวกว่า 3 แสนคนถูกขับไล่ออกจากสเปน และเมื่อวันที่ 3 สิงหาคม คือวันต่อมาโคลัมบัส ออกเดินทางโดยเรือ ไปไปยังตะวันตก โดยพาพวกชาวยิวกลุ่มหนึ่งไปกับเขาด้วย อย่างไรก็ตามยิวเหล่านั้นก็มีโชผู้ลี้ภัย เพราะแผนการของนักเดินเรือและนักพยากรณ์ผู้นี้ได้ปลุกเร้าความเห็นอกเห็นใจของชาวยิวผู้มีอิทธิพลมาก่อนหน้านั้นเป็นเวลานานแล้ว โคลัมบัสเองได้บอกเราว่าเขาติดต่อกับชาวยิวอย่างมากมาย จดหมายฉบับแรกที่เขาเขียนเล่ารายละเอียดของการค้นพบของเขาก็เขียนไปถึงคนยิวคนหนึ่ง อันที่จริงนั้น การเดินทางอันน่าตื่นเต้นซึ่งได้เพิ่มพูนความรู้และความมั่งคั่งให้แก่ผู้คน “ในโลกอีกครั้งหนึ่ง” นั้นเป็นจริงไปได้ก็เพราะชาวยิวนี้เอง การวิจัยในภายหลังได้ทำให้เรื่องที่เล่าว่าการเดินทางนั้นอาศัยทุนจากเครื่องเพชรของพระราชินีอิชาบิลาต้องเจียบลงไป

ในราชสำนักสเปนมีพวก “มาราโน” หรือ “ยิวลับ” สามคนที่มอิทธิพลอย่างใหญ่หลวงอยู่คือ หลุยส์ เดอซานตาเกลส พ่อค้าคน

สำคัญแห่งเมือง วาเลนเซียและเป็น "ผู้เก็บเกี่ยว" ภาษาหลวง และญาติของเขาชื่อ กาเบรียล ซานเซซ ซึ่งเป็นเหรียญหลวง กับเพื่อนของคนที่สองชื่อ จวน คาเบรโร ผู้ดูแลตำหนักหลวง คนเหล่านี้คอยกระตุ้นจินตนาการของพระนาง เจ้าอิซาเบลลาอยู่อย่างไม่หยุดหย่อน คอยวาดภาพให้พระนางฟังว่า พระราชสมบัติกำลังจะหมดสิ้นไปไม่เหลือเหลือ และโคลัมบัสจะค้นพบทอง ในหมู่เกาะอินดีส์อย่างมหาดล จนกระทั่งพระนางเธอยอมยกเครื่องเพชรให้เป็นการลงทุน และซานตาเกลได้ขออนุญาตจับจ่ายเงินได้เองซึ่งเขาก็จ่ายไปรวมทั้งหมด 17,000 ดูกัต คือประมาณ 5,000 ปอนด์สมัยนั้นซึ่งคงเท่ากับ 40,000 ปอนด์ในสมัยนี้นั่นเอง

ผู้ที่ร่วมเดินทางไปกับโคลัมบัส อย่างน้อยก็มีชาวยิว 5 คน คือ หลุยส์ เดอทอร์เรส ผู้เป็นล่าม มาริโอเป็นศัลยแพทย์ เบอร์นาล อายุรแพทย์ อลอนโซ เดอลาคัลเล และกาเบรียล ซานเซซ คนที่ขึ้นฝั่งเป็นคนแรกคือหลุยส์ เดอทอร์เรส และเป็นคนแรกที่ค้นพบประโยชน์ของยาสูบ เขาไปตั้งหลักแหล่งอยู่ในคิวบา กล่าวกันว่าเขาเป็นต้นตระกูลของชาวยิวที่คอยควบคุมธุรกิจยาสูบตั้งที่เป็นอยู่ทุกวันนี้

ผู้อุปถัมภ์คนเดิมของโคลัมบัส คือหลุยส์ เดอ ซานตาเกล กับกาเบรียล ซานเซซนั้นได้รับสิทธิ์

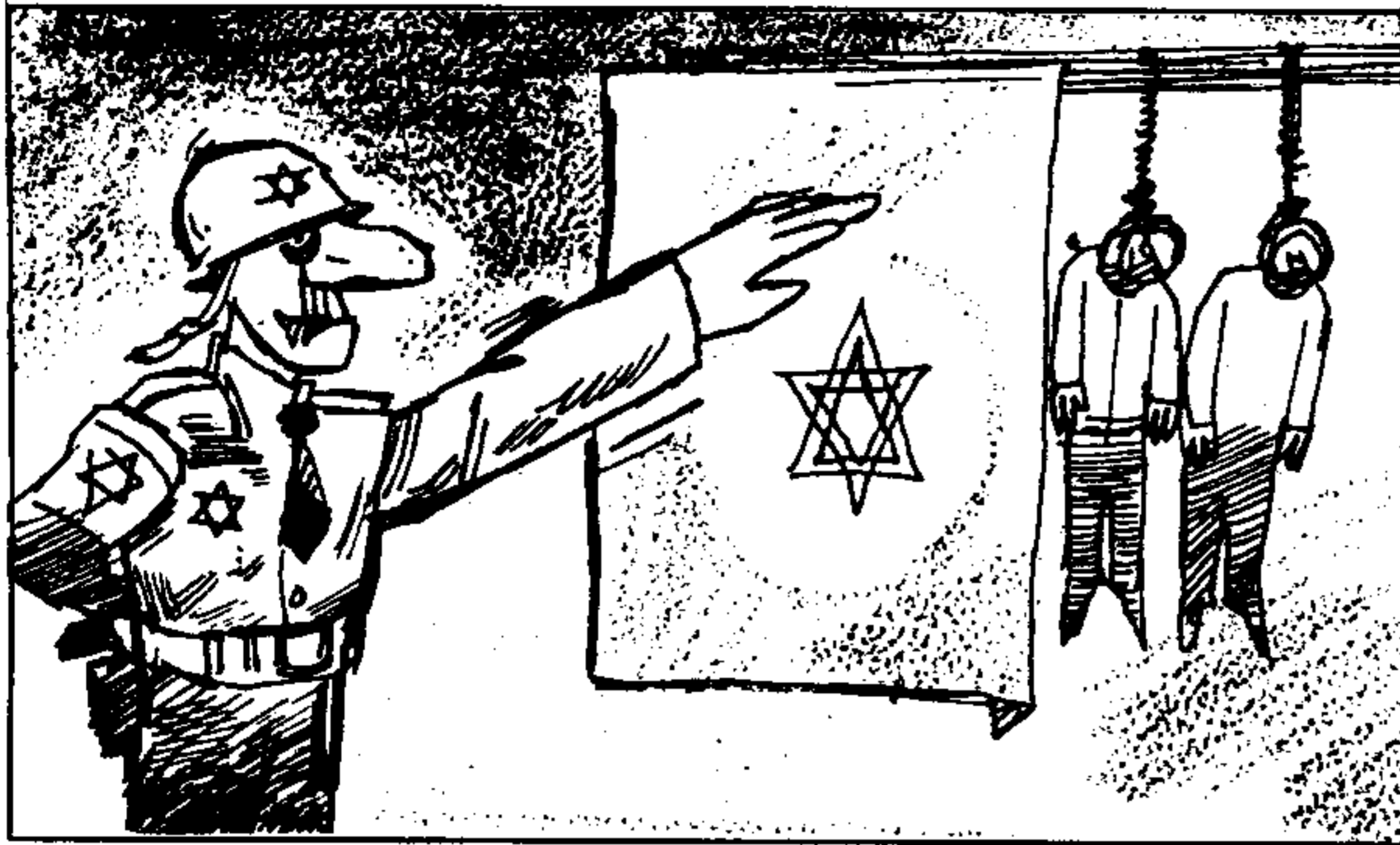
พิเศษหลายอย่างเพราะที่มีส่วนร่วมในงานสำรวจด้วย แต่โคลัมบัสเอง กลับตกเป็นเหยื่อของการสมรู้ร่วมคิดของเบอร์นาล ซึ่งเป็นแพทย์ในเรื่องจันตังติดคุกและได้รับความยุติธรรมเป็นรางวัล

นับตั้งแต่จุดเริ่มต้นนั้นเป็นต้นมา พวกยิวก็มองดูอเมริกาว่าเป็นสถานที่ที่จะให้ผลตอบแทนแก่พวกเขามากขึ้นทุกที จึงได้เดินทางอพยพเข้ามาในอเมริกาได้กันมากมายโดยเฉพาะบราซิล แต่เนื่องจากชาวบราซิลกับชาวดัชท์เกิดวิวาทกันขึ้นจนถึงกับมีการใช้กำลังทหารด้วย พวกยิวจึงต้องอพยพออกไปโดยเลือกเดินทางไปยังเมืองขึ้นแห่งหนึ่งของดัชท์ ซึ่งปัจจุบันนี้คือกรุงนิวยอร์ก ปีเตอร์ สตุยเวแซนท์เจ้าผู้ครองนครชาวดัชท์ไม่เห็นด้วยที่จะให้ชาวยิวมาตั้งหลักแหล่งอยู่ท่ามกลางประชาชนของเขา จึงสั่งให้ยิวเหล่านั้นออกไปเสีย แต่พวกยิวเตือนเขาว่าเขาจะยอมรับชาวยิวไว้ถึงจะไม่อยากต้อนรับก็ตามเกิด เหตุผลที่น่าจะรับชาวยิวไว้ก็คือ "พวกเขาลงทุนเงินเป็นจำนวนมากในหุ้นของบริษัทต่าง ๆ " ชาวยิวก็เลยได้อยู่ที่นั่นต่อไป แต่ถึงกระนั้นก็ดีพวกยิวก็ถูกห้ามมิให้เข้ารับราชการหรือเปิดร้านขายของปลีก ผลของการสั่งห้ามนี้ก็คือชาวยิวถูกบีบบังคับให้ทำการค้ากับต่างประเทศ ซึ่งในไม่ช้ายิวก็เข้าไปค้าขายเสียหมดทุก

ภายในเวลา 50 ปี ชาวยิวในอเมริกา ก็เพิ่มขึ้นเป็นกว่า 3,300,000 คน

อย่างนอกจากว่าไม่มีสิทธิ์ที่จะถือเอกสิทธิ์ในการค้าใด ๆ เนื่องจากพวกยุโรปกำลังรอกำอยู่แล้ว นี่คือตัวอย่างเพียงหนึ่งในพื้นที่จะชี้ให้เห็นความร่ำรวยของชาวยิวได้ คนยิวนั้นถ้าเราห้ามเขาทำอะไรอย่างหนึ่ง เขาก็จะหันไปเอาดีอีกอย่างหนึ่ง เมื่อเราห้ามไม่ให้เขาขายเสื้อผ้าใหม่ ๆ เขาก็จะขายเสื้อผ้าเก่า - นั่นก็คือจุดเริ่มต้นของการค้าเสื้อผ้าเก่า เมื่อถูกห้ามมิให้ขายสินค้า เขาก็จะขายขยะ ชาวยิวเป็นต้นกำเนิดของธุรกิจการขายของที่เสียแล้วในโลกนี้ ยิวเป็นต้นกำเนิดของระบบการทำประโยชน์จากของเสีย เขาพบความร่ำรวยในกองซากปรักหักพังแห่งอารยธรรม เขาสอนผู้คนให้รู้จักเอาผ้าซีริวเก่า ๆ มาใช้ รู้จักเอาขนนกเก่า ๆ มาล้างให้สะอาด สอนวิธีใช้ลูกไม้ขม ๆ และหนังกระต่าย ชาวยิวมีรสนิยมในการขายเสื้อผ้าขนสัตว์ซึ่งตอนนี้พวกเขาก็

เป็นผู้ควบคุมอยู่ นอกจากนั้น เขายังขายหนังสือตึ๋นนานาชนิดซึ่งบัดนี้ใช้ชื่อยี่ห้อเพราะๆ เพื่อแสดงว่าเป็นหนังสือที่มีชาติกำเนิดสูง

ปีเตอร์ สตูดเวแซนทั้นนั้น ได้บีบบังคับให้ชาวยิวทำให้นิวยอร์กกลายเป็นเมืองท่าใหญ่ของอเมริกาไปโดยไม่รู้ตัว และถึงแม้ว่ายิวจะกลายเป็นคนกลุ่มใหญ่ในนิวยอร์กไปแล้วก็ตาม แต่ก็ยังมีชาวยิวที่หนีไปยังฟิลาเดลเฟียในสมัยที่มีการปฏิวัติ อเมริกาส่วนใหญ่กลับมา ยังนครนิวยอร์กในทันทีที่มีโอกาส ดูเหมือนว่าสัญชาติญาณของพวกเขาจะบอกให้เขาว่านิวยอร์กคือสวรรค์สำคัญที่จะทำให้ผลกำไรแก่เขา แล้วก็ปรากฏว่ามันเป็นเช่นนั้นจริง ๆ

นิวยอร์กคือศูนย์กลางใหญ่ของประชากรยิวในโลกนี้ มันเป็นเหมือนประตูสำหรับเก็บภาษีขาเข้าและขาออกของชาวอเมริกันและเป็นที่ซึ่งธุรกิจทั้งหลายแห่งที่ทำ

ในอเมริกาต้องจ่ายค่าบรรณาการให้แก่เจ้าของเงิน แผ่นดินของเมืองนี้จึงกลายเป็นที่มั่นของชาวยิวไป

ฉะนั้นจึงไม่น่าสงสัยเลยว่า นักเขียนยิวเมื่อแลเห็นความรุ่งเรืองอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อนและความเติบโตในความมั่งคั่งและอำนาจอย่างยังไม่เคยเช่นนี้จึงได้ประกาศออกมาอย่างกระตือรือร้นว่าสหรัฐอเมริกา ก็คือแผ่นดินแห่งคำมั่นสัญญาซึ่งบรรดาตาสดาพยากรณ์ต่างๆ เคยพูดถึง และนิวยอร์กก็คือกรุงเยรูซาเล็มใหม่ บางคนก็ไปไกลจนถึงกับเรียกยิวหรือค็คว่า "เทือกเขาไซออน" เอาเลยทีเดียว ถ้าหากว่าคิดถึงความร่ำรวยของพวกยิวแล้วก็มีเหตุผลพอที่จะเรียกเช่นนั้นได้

ชาวยิวกับธุรกิจ

ในสมัยยอร์ช วอชิงตันมีชาวยิวอยู่ในอเมริกาประมาณ 4,000 คน ส่วนมากเป็นพ่อค้า

ที่มีฐานะดี คนเหล่านี้เข้าข้างอเมริกาและช่วยให้เงินกู้แก่กลุ่มปฏิวัติในยามวิกฤติ

ภายในเวลา 50 ปี ชาวยิวในอเมริกาก็เพิ่มขึ้นเป็นกว่า 3,300,000 คน ส่วนในปัจจุบันนี้จะมีเท่าไรนั้นไม่มีใครอาจประมาณได้อย่างถูกต้อง

ถ้าจะเขียนรายชื่อของธุรกิจซึ่งชาวยิวในสหรัฐอเมริกาควบคุมอยู่ก็เท่ากับเขียนชื่ออุตสาหกรรมสำคัญๆ ของประเทศลงไปหมดทีเดียว คืออุตสาหกรรมที่มีความสำคัญจริงๆ และอุตสาหกรรมที่นิสัยความเคยชินทำให้นึกไปว่ามันสำคัญ ธุรกิจเกี่ยวกับงานลครนั้นอยู่ในกำมือนิวทั้งหมด ทั้งการผลิตลคร การแสดงการขายตั๋ว ต่างก็อยู่ในมือของยิวทั้งสิ้น ด้วยเหตุนี้เองในการผลิตเกือบทุกอย่างในปัจจุบันนี้จึงได้มีการโฆษณาชวนเชื่อแฝงอยู่ บางครั้งก็เป็นการโฆษณาการค้าที่ดูฉาบฉวยและบางครั้งก็เป็นการสอนเรื่องการเมืองเอาตรงๆ เลยทีเดียว

อุตสาหกรรมภาพยนตร์ อุตสาหกรรมน้ำตาล อุตสาหกรรมยาสูบ อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว 50% หรือมากกว่านั้น อุตสาหกรรมทำรองเท้ากว่า 60 % ธุรกิจจัดหาดนตรีในประเทศ เจ้าของนิตยสาร และธุรกิจเกี่ยวกับเครื่องเพชรพลอย วิทยุ ฟ้าย น้ำมัน เหล็กกล้า การแจกจ่ายข่าวคราว ธุรกิจเกี่ยวกับ

สุรา ธุรกิจให้กู้ยืมเงิน และอื่นๆ อีกมากมายทั้งในประเทศและต่างประเทศต่างก็อยู่ในการควบคุมของชาวยิวในสหรัฐอเมริกาทั้งนั้น อาจจะทำได้โดยชาวยิวในประเทศเองหรือมีฉะนั้นก็ทำร่วมกับยิวโพ้นทะเล

ประชาชนชาวอเมริกันคงจะต้องแปลกใจเป็นล้นพ้นถ้าได้เห็นรายชื่อของ “นักธุรกิจอเมริกัน” ซึ่งมีสิทธิ์พิเศษทางการค้าอยู่ในต่างประเทศ ส่วนใหญ่เป็นชาวยิวเกือบทั้งนั้น นี่อาจจะทำให้เราแลเห็นได้ด้วยว่า “วิธีการของธุรกิจแบบอเมริกัน” ในบางส่วนของโลกนั้นเป็นอย่างไร เมื่อคนเชื้อชาติต่างๆ สามารถดำเนินธุรกิจภายใต้นาม “อเมริกัน” ได้อย่างถูกต้องตามกฎหมายด้วยแล้ว ก็ไม่น่าแปลกใจเลยว่าชาวอเมริกัน จะไม่ยอมรับลักษณะของวิธีการแบบอเมริกันบางอย่างที่ปรากฏอยู่ในหนังสือพิมพ์ต่างประเทศ ถ้าหากว่าชื่อเสียงของธุรกิจแบบอเมริกันจะต้องเสียไป ก็คงจะเป็นเพราะอะไรบางอย่าง ไม่ใช่เพราะว่ามีการใช้วิธีการแบบอเมริกันภายใต้ชื่ออเมริกันเป็นแน่

ตัวอย่างทรัพย์สินของยิวในสหรัฐอเมริกานั้นมีอยู่มากมาย แต่เราต้องไม่เอาความเจริญรุ่งเรืองซึ่งเป็นผลรางวัลของความมั่งคั่งมาไกลและการนำมันไปใช้ประโยชน์ นั้นไปปนกับการควบคุม เป็นไปไม่ได้ที่บริษัทของผู้ที่

ไม่ได้มีเชื้อชาติยิวซึ่งอยู่ภายใต้สถานการณ์อันเดียวกันจะสามารถทำการควบคุมเหมือนอย่างที่ชาวยิวทำอยู่ด้วยเหตุผลที่ว่าในหมู่ชนที่มีได้เป็นยิว นั้นมักจะขาดคุณสมบัติของการทำงานร่วมกัน การวางวัตถุประสงค์ไว้ร่วมกันและการยึดติดกับเรื่องเชื้อชาติอย่างเหนียวแน่นอันเป็นลักษณะประจำของชาวยิวนั่นเอง สำหรับผู้ที่ไม่ใช่ยิวนั้นมักไม่ใคร่สนใจว่าอีกฝ่ายหนึ่งจะเป็นพวกเดียวกับตนหรือไม่ แต่ชาวยิวถือเรื่องนี้สำคัญมาก

การที่องค์กรยิวสากลวางแผนว่าจะย้ายตลาดการเงินของตนมายังสหรัฐอเมริกานั้นเป็นเรื่องที่ประชาชนชาวอเมริกันไม่ต้องการ ประวัติศาสตร์เดือนเราให้รู้ว่านี่หมายความว่าอะไร แล้วยังหมายความว่าด้วยว่า อังกฤษ สเปน เวนิช หรือเยอรมนีต้องได้รับการดำเนินหรือสงสยจาก โลกในสิ่งที่นักการเงินชาวยิวทำไป

เรื่องสำคัญที่น่าคิดก็คือความเป็นศัตรูระหว่างชาติที่มีอยู่ทุกวันนี้เกิดขึ้นจากความไม่พอใจในเรื่องที่ชาวยิวใช้เงินทำโดยเอาชื่อประเทศเป็นเครื่องอำพราง

“ชาวอังกฤษทำนี่” “ชาวเยอรมันทำนั่น” แต่เมื่อชาวยิวทำพวกเขากลับทำในนามของอเมริกา ในปัจจุบันนี้เราจะได้ยินคำคำหึงเหินไปทั่วโลกว่า “อเมริกาทำ นี่ถ้าไม่ใช่เพราะอเมริกาละก็โลกคงจะดีกว่านี้แน่ๆ ชาวอเมริกันนี่นะเป็นคนร้ายกาจ ละโมบโลภมาก แล้วก็โหดร้ายทารุณ”

ทำไมหรือ? ก็เพราะว่าอำนาจเงินตราของยิวมารวมกันอยู่ที่นี้และพวกเขาหาเงินจากการคุ้มกันของเราและจากความทุกข์ของยุโรป โดยยุงให้สองฝ่ายทะเลาะกัน สิ่งนี้เรียกว่า “นักธุรกิจอเมริกัน” ในต่างประเทศจำนวนมาก ทุกวันนี้ไม่ได้เป็นชาวอเมริกันเลย ล้วนแต่เป็นชาวยิวทั้งนั้น

ประชาชนตื่นขึ้นแล้วก็ต้องสงสัยเมื่อพบว่าในปัจจุบันนี้แม้แต่ชาติที่มีผิวขาวด้วยกันก็ยังไม่อาจมองดูกันและกันได้ นอกจากต้องอาศัยสายตาของยิว อังกฤษและฝรั่งเศสแทบจะไม่ได้แลเห็นโฆษณาพิเศษของอเมริกาซึ่งมิได้เป็นยิวเลย อาจจะเพราะเหตุนี้เองก็ได้ที่พวกเขาจึงได้ส่งชาวยิวมาให้เราโดยคิดว่าเราชอบยิว